

V A R B E R G S F A L L E N

SYNNERLIGA SKÄL

K R I M I N A L R O M A N

MONICA
NEBELIUS LÜNING

R O M A N U S & S E L L I N G

MONICA NEBELIUS LÜNING

Synnerliga skäl

**ROMANUS
& SELLING**

TIDIGARE UTGIVNING AV MONICA NEBELIUS LÜNING

Förtjänst och skicklighet (2024)

Allmänfarlig ödeläggelse (2025)

Romanus & Selling
Box 3159, 103 63 Stockholm
info@romanusochselling.se
www.romanusochselling.se

ISBN 978-91-9-005805-3
Copyright © Monica Nebelius Lüning 2026
Omslag: Sofia Scheutz
Tryck: ScandBook, EU 2026
Första tryckningen

Till Fredrik och Vilda

Det är så här det känns när en kniv skär genom hud, skrapar mot revben och gör sönder något mjukt innanför. Jag står nära. Håller min arm runt din hals, som om jag kramar dig – det var nog det du trodde att jag skulle göra. Du såg förvånad ut eftersom jag brukar hålla mig undan dig. Men nu, din kind mot min, en doft av svett, sol, tvättmedel och cigaretter. Du drog efter andan när kniven gled in. Huden gav efter direkt, men jag kommer inte kunna sticka dig igen. Inte ens om det är så att jag haft otur och inte gjort dig såpass illa att du kommer dö. Inte för att jag inte vågar. Nej. För att jag aldrig mer vill vara nära dig, behöva andas in luft som varit inne i din kropp.

Jag backar med kniven i handen. Du lägger huvudet på sned, tittar rakt på mig och det ser ut som om du tänker säga något. Men det gör du inte. Du ställer dig på knä, sätter händerna mot asfalten, solbrända med det där ärret som ser ut som en nymåne och som du fick när avgasröret på din moped blev för varmt. Din mobiltelefon studsar iväg, ned på järnvägsspåret, blir liggande på högkant mot rälsen. Den kan gott ligga kvar, för du kommer inte kunna använda den igen.

Det kommer inte så mycket blod från där jag stack, inte som jag trodde att det skulle göra. Inte för att jag trodde att det

skulle spruta eller pumpa, som på film. Det fattar jag också att det inte gör. Men jag trodde nog att din tröja skulle bli mörkröd. Jag tänkte på det när du kom mot mig på perrongen och jag såg att du hade en ljusblå t-shirt på dig. Att den skulle bli vinröd på framsidan, som West Ham Uniteds matchtröja. Du sa någon gång när du ville prata att du höll på dem, och jag sa att jag tyckte om färgerna för att jag var tvungen att säga något.

De andra vill att vi ska springa nu. Jag vill stanna och se dig dö. Du lägger dig på sidan och det bubblar ljusst rött ur din mun och du låter. Det raspar ur dig. Jag sätter min fot på din mage. Om det är luften som finns kvar där inne som ger ljud ifrån sig, är det lika bra att få det att sluta. Det är som att trampa på en luftmadrass, det pyser ur din näsa och det blir större bubblor. Men nu är du tyst. Dödare än så här blir du nog inte.

”Det här är ditt eget jävla fel”, säger jag ganska högt. Jag bestämde innan att jag skulle säga det. Provade olika meningar när jag borstade tänderna och när jag låg vaken och inte kunde somna, men det här är den som passar bäst. För det här är så ditt eget jävla fel.

Söndagen den tjugoandra maj 2022

Ingrid

Ingrid står och väntar utanför den gröna dörren på Kyrkogatan. Hon skickade ett sms till Gabriella för tre minuter sedan. Skrev att hon är här nu, som de bestämt. Solen gassar och hon vill inte kliva in i trapphuset, gå upp och ringa på. Inne i fastigheten är det förmodligen samma skugga, dröjer sig nog samma råkyla kvar, som legat över Varberg sedan i december. Som har gett med sig först nu. Mars gick inte att skilja från februari och april var en enda lång väntan på att få känna den första ljumma vårbrisen mot kinden. Hon blundar där hon står i solen. Gabriella får gärna vara sen i några minuter till.

Ingrid känner med tungan under överläppen. Det ligger ingen snus där längre. Hon har slutat, men rörelsen har blivit en vana. På samma sätt som att hon fortfarande har kvar några tomma dosor i olika jackfickor. Som hon håller i, snurrar i handflatan, när hon är ute och går och har något att fundera på.

Dörren till fastigheten öppnas och dörrstoppen gnisslar. Dante tar stentrappan i två steg.

”Mamma är på gång. Hon skulle bara prata färdigt med Erik i telefon. Sjukt pinsamt att behöva lyssna. Och jag fattar inte vad de pratar om hela tiden. Han bor ju nästan redan här. De kan väl snacka när han kommer hit ikväll”, säger han, himlar med ögonen och tar ett steg framåt för att krama om henne.

Hon hinner före och han håller kvar. Det finns något i Dantes kramar. Något som kom efter han hamnade snett, försvann och hittades hög som ett hus i en trappa i Nordstan i Göteborg för drygt två år sedan. När Ingrid, Gabriella, Ingrids mamma Vega och hennes sambo Hjalmar bara kunde stå bredvid och se på när han kördes i ilfart till Sahlgrenska sjukhuset. Efter det har de slagit en ring runt honom. Sedan dess har ingen kommit nära Dante utan att godkännas först, för att skydda honom från allt och alla och kanske mest av allt från sig själv. I nästan ett år bodde Dante hemma hos Vega och Hjalmar ute i Espevik utan att vara i skolan alls. Övervakades av BUP, soc, psykologer och psykiatriker. Fick gå om sista året på gymnasiet eftersom han skolkade så mycket innan allt rasade samman.

Ett återfall har han haft. Precis när de trodde att han äntligen stod stadigare, inte vinglade fullt lika mycket som tidigare, och covid hade slagit till och nästan alla var inlåsta, testade Dante positivt för bensodiazepiner. Han började vika undan med blicken, kunde inte ge någon vettig förklaring till varför han valt fel, så förbannat fel, igen. Det hela var så märkligt att det nästan kändes som om han ville bli påkommen. Fortfarande syns det på honom att han kämpar. Men nu står han här. Med armarna runt Ingrid som ler mot honom.

”Helt okej att hon är sen nu när du är här. Och låt dem prata. De löser säkert något riktigt knivigt problem som du och jag aldrig kommer förstå oss på. Eller så kanske de snackar om att du ska få ett syskon. Det hade väl varit något”, säger hon och skrattar till när hon ser Dantes ansiktsuttryck.

”Men för helvete, sluta. Du gör det så mycket värre”, stönar han och håller ena handen över ögonen.

Ingrid puttar till honom.

”Gabriella och jag ska gå en runda. Vill du med och ta en kaffe? Jag lovar att vi inte kommer prata om pinsamma saker.”

Hon och han har gått en massa långa rundor bara de två de senaste åren. Allt har de pratat om, särskilt om sådant som egentligen inte spelar någon roll alls. Som om sista säsongen i *Game of Thrones* höll måttet eller inte. Säkert hundra gånger har de haft den diskussionen, när Ingrid märkt att Dante inte velat prata om saker som bränt till, rivit upp och känts som början på skärande ångest. Det och om Erik. Som Dante först inte riktigt visste hur han skulle förhålla sig till. Men som Ingrid misstänker att han skulle sakna en hel del om han försvann.

Nu ser hon på honom att det inte kommer bli någon runda idag, att han är på väg någon annanstans.

”Nej, jag ska iväg och träffa klassen och snacka om hur vi ska bli fulla som kastruller på kortast möjliga tid på studenten. Och sedan ska jag träffa några i en annan klass som vi är faddrar för. Vi ska till Barnens badstrand och grilla. Något slags avslutningsgrej”, svarar Dante.

Ingrid skakar på huvudet och höjer på ögonbrynen. Vet att han inte dricker en droppe nuförtiden och att de där kommentarerna som kommer då och då är ett slags bearbetning av allt som varit.

”Jag ringer dig om en timme, Dante”, säger Gabriella som öppnat dörren ut till gatan så tyst att Ingrid inte märkt det. Det där är något som hon lagt märke till att Gabriella gör nuförtiden. Hon gör mindre väsen av sig när sonen är i närheten. Som om hon misstänker att han kommer göra något han inte får när han tror att hans mamma inte ser eller hör, och vill ta honom på bar gärning.

”Gör du det”, svarar Dante glatt. Han drar iväg med cykeln som står lutad mot den röda tegelväggen, tar fart nedför Kyrkogatan samtidigt som han kollar mobilen. Fortsätter förbi Anderbergs skor och svänger in mot torget.

”Ledsen att jag är sen”, säger Gabriella när de börjar gå åt

samma håll. Krokar i sin arm i Ingrids. ”Jag skulle bara prata med Erik om midsommar. Han ville försäkra sig om att det verkligen var okej att inte ta med sig något hem till Vega och Hjalmar. Jag sa att ingen av oss andra kommer ta med något, att Vega vill fixa allt själv. Jag påminde honom dessutom om att ta en sak i taget. Först studenten, sedan midsommar. Men du vet hur Erik är. Planerar i månader i förväg. Han hälsar förresten.”

Gabriella tittar rakt på Ingrid och ler. Hon ler inte stort, men hon ler på det sätt som hon gör varje gång hon pratar om Erik. På samma sätt som hon har gjort sedan en fredag före jul när de tre satt på Grappa. När covidrestriktionerna inte var lika strikta längre och de kunde dricka drinkar där igen. Erik hade harklat sig och proklamerat att de var ett par nu, han och Gabriella. Lät precis på samma vis som när han pratar om statistik på tingsrätten där han är lagman och Ingrids chef. Han sa att de båda ville berätta det för henne så att hon inte skulle undra. Och att de skulle berätta för Dante senare samma kväll. Gabriella hade lett på det sättet då också och sneplat på Ingrid över kanten på glaset för att se hur hon skulle reagera. Precis som om detta var något hon inte visste. Att de där två blivit upp över öronen förälskade i varandra hade hon fattat för länge sedan. Gabriella hade varit förtjust i Erik i säkert två år vid det laget och liksom fasat in honom i allas liv. Födelsedagar, påsk, jul, den där sorgliga adventsfikan som de haft på Teams för att Hjalmar testat positivt för covid och hostade lungorna ur sig. Till slut var det bara så att Erik var med.

”Jag tror inte han ska försöka sig på att ändra på någon av mammas traditioner just på midsommar, det är ju verkligen hennes högtid”, svarar Ingrid och ler tillbaka. ”Jag trodde förresten inte att du skulle ha tid att ses alls idag. Trodde att du skulle vara inkommanderad för att jobba efter att han den där killen dog nere vid stationen igår.”

”André Wallin. Jag har faktiskt inte hand om den utredningen. Jag kanske kommer sitta med på något förhör om de får kort om folk, men jag har sagt att jag ska vara ledig på Dantes student och några dagar före och efter. Att det inte är förhandlingsbart. Jag vill vara med om allt, se när han och alla andra går ned till Societetsparken när det är bal och vara hemma när han kommer med sina betyg. Jag har så mycket sparad semester att jag hade kunnat vara borta resten av året. Nu ska jag vara ledig”, säger Gabriella och betonar varje ord i den sista meningen. ”Har Dante förresten skickat bilder på kostymen han och Hjalmar var och köpte i Göteborg förra helgen?”

”Ja, både Dante och mamma skickade bilder. Han kommer vara stilig värre. Jag trodde nästan att han och Hjalmar skulle köpa likadana kostymer så som de har hållit på med allt kring studenten.” Ingrid drar på munnen och hade gärna dröjt kvar vid den känslan, vid all förväntan som ligger i luften. En kvinna trampar förbi dem på en rostig gammal damcykel medan de går mot bageriet.

”Utredningen, vem har den då?” frågar hon istället och känner en seg irritation över att aldrig kunna släppa saker helt och hållet. När hon var chef på polisens utredningsavdelning, när hon satt med på förhör med Gabriella, längtade hon tillbaka till domstolen på andra sidan gatan där hon jobbade som domare innan hon började på polisen. Även om det tog emot att erkänna. Sedan i september förrförra året är hon tillbaka på tingsrätten som chefsrådman. Och lik förbannat, trots att hon bytt tillbaka, blir hon nostalgisk varje gång hon och Gabriella pratar om utredningsarbete, förhör och polisanmälningar. Därför måste hon av någon udda anledning ställa frågor om sådant som hon inte har med att göra. Samtidigt vet hon att hon hamnat rätt nu. I hörnrummet i den gula tegelbyggnaden

med grönt tak och domstolens vapen ovanför skjutdörrarna till entrén. Ingrid vet innerst inne att den där längtan har att göra med hur mycket hon saknar att få arbeta tillsammans med Gabriella. Att bara kunna prata strunt en stund, skratta åt samma saker eller byta en blick över kaffebordet när någon annan säger något som de visste skulle komma.

”Mira”, svarar hennes vän. ”Du vet, hon som började som tillförordnad utredningschef för inte så länge sedan. Hon verkar helt okej och dessutom erbjöd hon sig att ta utredningen om mordet på André direkt när det kom in. Det har hon fått pluspoäng för.”

Det blir tyst några sekunder innan Gabriella fortsätter:

”Det är ett jävligt obehagligt ärende. André var inte Guds bästa barn, om man får säga så om en sjuttonåring som blivit knivhuggen till döds. Jag var inte helt överraskad när jag fick veta att det var honom som de hittade på perrongen. Han har förekommit på alla möjliga sätt i olika ärenden rätt länge. Har han inte varit åtalad för att ha sparkat folk i huvudet, har han varit målsägande för att han själv fått stryk. Obehagligt nog vet Dante vem André är, eller var snarare. Bara detta att han nämnt hans namn hemma någon gång har känts läskigt om jag ska vara ärlig.”

Hon sparkar på lite småsten som ligger kvar på trottoaren efter att det sandades senast, i slutet av mars. Som har samlats i skarvarna mellan kullerstenarna.

”Jag känner inte alls igen namnet. Hade vi med honom att göra när jag var på polisen?” säger Ingrid och får en rynka mellan ögonen när hon försöker inventera minnena från sin gamla arbetsplats, se alla framför sig som hon varit med och förhört, som inte var så gamla eller som på något sätt stuckit ut från mängden.

”Nej, det tror jag inte. Enda anledningen till att jag har haft

lite koll, är att jag höll ett uppsträckningssamtal med honom tillsammans med Martin Olsson, innan du började på utredningsenheten och innan Martin blev chefsåklagare. André hade precis fyllt femton och hade kastat smällare från balkongen inne på Påskbergsskolan. Det blev ett jäkla pådrag, eftersom det var många som trodde att någon sköt. I alla fall, jag minns att vi inte fick någon riktig respons från honom, André, under samtalet alltså. Man brukar inte vara så oberörd när man är så ung och blir utskälld av en åklagare. André var på något sätt ganska avstängd. Det är nog rätt ord nu när jag tänker efter. Inte oberörd, utan avstängd.” Gabriella kisar mot Ingrid som nickar för att visa att hon förstår. ”Och så kommer jag ihåg att båda hans föräldrar var med. Det är de som har arkitektbyrån i hörnet Bäckgatan och Västra Vallgatan, du vet?”

Hon nickar igen. Hon vet. Den har alltid legat i det gathörnet, det där många kroggäster tar en nypa luft efter att de druckit såpass mycket inne på Stadt att de har svårt att få vakterna att släppa in dem igen.

”Föräldrarna bad om ursäkt. Hela tiden”, fortsätter Gabriella, ”Och bedyrade att det inte skulle hända igen. De hade inte uppfostrat sina barn på det sättet och aldrig haft problem med Andrés äldre syskon. Beskrev sig själva som lyckliga familjen. Det måste ha varit jävligt konstigt för André att sitta och lyssna på allt det där. Han beskrevs som ett massivt jävla misslyckande, utan att de sa det rakt ut.”

”Bra att det inte var jag som satt med. Jag blev alltid så sjukt irriterad när föräldrarna inte fattade att det var allvar och började prata om hur bra allt var, egentligen”, säger Ingrid och pressar samman läpparna.

”Det var precis så jag kände också. Och trots att André blivit utskälld efter noter, tog det bara några veckor innan han sålde smuggelsprit från sitt skåp i skolan och var fucking asfull

när polisen kom dit för att prata med honom om det”, svarar Gabriella när de kommer fram till Lilla Träslövs finbageri.

”Jag vill ha en latte med havremjölk. Jag behöver koffein”, konstaterar Ingrid och känner att hon vill lämna allt bakom sig som inte går att lösa eller förstå och som inte passar ihop med en varm vårdag när luften doftar jasmin. Nu vill hon prata om studentmottagningen som de ska ordna hemma hos Gabriella och Dante, balkongen mot kyrkogården som ska lövas och dekoreras med gula och blåa ballonger. Tårtorna som ser ut som studentmössor som ska hämtas och ställas i kylan. Presenterna som ska köpas och listorna som ska skrivas.

”Förlåt, nu hakade jag upp mig på jobbet”, säger Gabriella och ler som om hon är inne på samma spår. ”Och jag behöver också kaffe. Det hade varit skönt att sitta ute. Tror du det finns plats?”

Sekunden därpå börjar hennes telefon surra.

”Gabriella”, svarar hon och vänder sig mot Lilla Träslövs skyltfönster som är fullt av sockerbullar och napoleonbakelser. ”Okej, men jag är inte i tjänst och du ska väl inte höra honom precis just nu? Nej, okej. Jag fattar. Men då kanske vi ska ta en avstämning ikväll istället. Jag har en del på honom från tidigare, som jag inte tror har dokumenterats helt och hållet. Både på Dragan och Slobbe. Sonen, Slobodan alltså.”

Gabriella hummar, rynkar ögonbrynen.

”Det kan inte jag svara på, men om du ... Okej, halv sju funkar. Skickar du en inbjudan med länk på mejlen? Bra. Hej.”

En äldre dam tar sig försiktigt nedför trappan från bageriet med en käpp i ena handen och en tårtkartong i den andra. Ingrid går lite åt sidan för att inte stå i vägen.

”Det var Mira”, säger Gabriella och stoppar ned mobilen i bakfickan. ”Det är precis det här som är så bra med att hon

fixar allt. Då kan jag ta mig en kaffe och sitta i solen medan hon jobbar på.”

Hon väntar på att tanten ska gå förbi och drar upp dörren till bageriet så att en pust av nybakade kanelbullar slår emot dem. Eller så är det precis tvärtom, tänker Ingrid. Hon vet att Gabriella också tänker så. Annars hade hon inte känt sig tvungen att påpeka det där om att det är skönt att kunna göra vad man vill. Om Gabriella kunnat det hade väl inte Mira bestämt att de skulle ha ett möte ikväll. En söndag. Det lät inte alls som om hennes vän kunde säga nej och kontra med att de kunde prata när de sågs på jobbet imorgon. Mira kommer höjas till skyarna om hon löser det här mordet. Särskilt om hon gör det snabbt.

Ingrid drar sig till minnes att Gabriella berättat att den nya utredningschefen verkar väldigt driven, har jobbat med grova brott och en massa annat som gjorde att Gabriella var riktigt glad över rekryteringen. Men på det där telefonsamtalet lät det inte som om Mira planerat att göra allt det som hon tagit på sig. Inte själv. Och vem fan ringer ens till en kollega en söndag utan att be om ursäkt för att man stör?

Måndagen den tjugotredje maj

Gabriella

”Det var ett tag sedan vi träffades”, säger Gabriella till mannen som sitter framför henne.

”Det var det, Gabriella. Något år sedan, kanske? Eller är det ännu längre sedan? Och nu när vi sitter här igen undrar jag vad kan jag hjälpa till med? Jag ställer alltid upp när det är du som ringer och frågar”, svarar Dragan Danic och ler. Ett leende som framstår som alltigenom vänligt och välvilligt. Som om han inte har gjort ett enda fel i hela sitt liv och som om han, om Gabriella frågar snällt, kommer att berätta precis allt han vet och hålla sig till sanningen hela tiden. Hon vet att det inte är så. Hon vet att högst en promille av det som Dragan säger är sant. Och att den promillen oftast består i att han kan gå med på saker som att dagens datum är den tjugotredje maj, att det är 2022 och att han sitter i förhörsrummet på polisen i Varberg. Där tar det som regel stopp.

”Men det här är första gången jag träffar din nya kollega”, fortsätter han och sträcker handen över bordet mot Mira.

”Mira Tudorsson”, svarar Mira och ger Dragan en blick som visar att hon vet vad han går för.

”Så, vad kan jag göra för damerna? För att ni ska kunna gå hem tidigare och få njuta av det fina vädret tillsammans med

alla andra Varbergsbor som inte tagit på sig den otacksamma uppgiften att upprätthålla lag och ordning?”

Dragan slår ut med armarna och ser ut som om han vill omfamna Gabriella och Mira, ge dem något slags helande kram. Som om han vill ge dem sin välsignelse. Nu räcker det. Den här enmansföreställningen skulle kunna fortsätta ett bra tag till. Dragan kommer inte att tröttna. Gabriella har försökt få honom att göra det tidigare. Låtit honom prata på i timmar medan hon väntat på att han ska börja svara på frågor. Det har han inte gjort då och kommer inte göra idag heller. Dragan Danic som i Varberg är så gott som ensam om att kunna försörja hela sin familj och en stor del av släkten i Valjevo i Serbien på att sälja narkotika. Och som är beredd att göra i princip vad som helst för att omsättningen inte ska sjunka. Som är fullständigt obarmhärtig och som inte har något som helst tålamod med folk som inte lyder order, vare sig de är en del av hans familj eller inte. Det är så Dragan funkcar. Det är så det funkcar i familjen Danic.

Gabriella försöker att inte låta honom se att hon kväver en suck.

”Vi har inte bett dig om hjälp, Dragan. Du är här för att vi kallat hit dig på förhör. Jag var väldigt tydlig med det när jag ringde dig.”

Hon lutar sig fram över bordet, lägger armarna i kors, ler inte. Dragan lutar sig också fram, ler stort.

”Anledningen till att du är här, vilket jag redan informerat dig om, är att vi vill veta om du känner till något om det som hände André Wallin i fredags kväll på järnvägsstationen.”

Dragan skakar på huvudet och höjer på ögonbrynen.

”André vem, Gabriella?”

”André Wallin, Dragan. Du vet vilken händelse jag pratar

om. Hela stan snackar om det. Jag är säker på att du inte har missat det.”

Dragan ser ut att tänka efter.

”Ja, nu vet jag vad du pratar om. Var det så han hette, André? Förfärligt. Jag läste i Hallands Nyheter att han inte var mer än sjutton. Bara två år äldre än min yngsta, Nebojsa. Stackars föräldrar, vilket helvete de måste gå igenom. Har det inte varit ovanligt många sådana här förfärliga historier de senaste åren? Mannen som kördes ihjäl. Vad hette han nu igen? Och sedan brann ju halva stan ned. Och nu detta. Så här brukar det inte vara, Varberg har alltid varit tryggt. Visst har det, Gabriella?” frågar Dragan och ser ut som om han är djupt oroad över den brottsrelaterade samhällsutvecklingen just här i landet.

”Dan Wallert. Det var han som mördades för några år sedan”, svarar Gabriella. ”Men det har inte med det här att göra och det var inte svaret på min fråga. André Wallin. Känner du till honom? Har du träffat honom? Umgicks dina killar, Nebojsa och Slobodan, med honom?”

Dragan skiftar ställning i stolen.

”Ja, så hette han. Wallert. Det var ju fruktansvärt det som hände honom. Att dö på det sättet. Och sedan var det de där killarna som brann inne. Jag kommer ihåg vad det luktade de där veckorna. Folk har verkligen dött som flugor här de senaste åren. Börjar likna de där tv-serierna där det är så många som mördas på samma lilla ställe att alla borde vara döda efter några säsonger”, säger han och skrattar till.

”Kan vi komma till saken, Dragan? Kan du svara på frågan?” stöter hon på och ser i ögonvrån hur Mira har fällt upp sin dator. Hon verkar jobba på det sättet, skriver upp det hon tycker är viktigt direkt och med en gång. Väntar inte på att förhöret skrivs ut, går igenom av Dragan och godkänns.